

NR 4666

PUBLICATION
MENSUELLE
CATALANE

Administració:
Josep Falguera
5, rue Marcel-Sembat
HOUILLES (S.O.)

Catalunya

República

Esquerra Social i Democràtica

ELS CATALANS D'ARREU DEL MON HAN COMMEMORAT EL XXVè ANI-
VERSARI DE L'AFUSELLAMENT DEL PRESIDENT LLUIS COMPANYS

Els catalans no obliden la tràgica fi del President Companys, i en aquest XXVè aniversari del seu afusellament al Castell de Montjuic el 15 d'octubre del 1940, tots els Casals de Catalunya han celebrat actes de recordança. Per la seva part, TRIBUNA imprimi, en francès, les seves dues primeres pàgines de l'edició del mes d'octubre, les quals foren envia des a un gran nombre d'eminents personalitats i periodistes internacionals a fi que poguessin tenir co neixement de la monstruositat que constitui la sen tència de mort decidida pels tribunals espanyols.

- . -

Com cada any, totes les organitzacions exiliades a Perpinyà, convocaren els catalans a l'acte que tingué lloc el dia 17 d'octubre al peu de l'estela que al cementiri de l'oest d'aquella vila perpetua el record del President màrtir i hi estan enterrats cent nars dels exiliats que moriren en hospitals i camps de concentra ció, en 1939.

Una gran bandera catalana presidi l'emocionant cerimònia i tots els voltants de l'estela quedaren coberts de flors. Les organitza cions que curen cada any de la celebració de l'acte - Confederació Nacional del Treball, Esquerra Republicana de Catalunya, Front Na cional i Moviment Socialista de Catalunya - dipositaren conjunta ment una magnífica gerba de flors, la llaçada de la qual deia: " AL PRESIDENT COMPANYS I A TOTS ELS MORTS A L'EXILI".

Durant aquella diada, molts catalans anaren a retre homenatge als nostres desapareguts. A migdia, Jaume Cornudella, Jordi Costai Joan Garcia-Castellet s'adreçaren als reunits per a recordar-los

...

- - - - -
ANY VII Número 77 - NOVEMBRE DEL 1965 - França.
- - - - -

El XXVè aniversari...

el gran nombre de caiguts, els quals han deixat a l'exili l'exemple de llur perseverància patriòtica.

" L'Indépendant" de Perpinyà dedicà a aquella cerimònia una informació a tres columnes i un clixé. Aquesta duia per títol : " Le 25é anniversaire de la mort du Président de la Généralité de Catalogne Lluís Companys a été célébré avec émotion et ferveur." El cronista afegia : " Il fut fusillé le 15 octobre 1940 dans les fossés de Montjuich, à Barcelone. Il avait demandé à mourir pieds nus, pour être jusqu'au bout en contact direct avec sa chère terre catalane.

" Deux jeunes filles et un jeune homme que précédait un assez nombreux cortège, étaient porteurs d'une magnifique gerbe fleurie qu'ils déposèrent au pied de la stèle barrée d'un oriflamme aux couleurs catalanes, dédiée au souvenir de Lluís Companys.

" M. Cornudella, pour le Front National de Catalogne, M. Costa, pour le Mouvement Socialiste de Catalogne et M. Garcia-Castellet, secrétaire de la Gauche Républicaine de Catalogne, prirent tour à tour la parole. Ils affirmèrent leurs sentiments de pitié à la mémoire du grand disparu, qui reste un symbole. Ils dirent notamment : " Nous ne renonçons pas à l'espérance: le combat continue" M. Garcia-Castellet demanda à l'assistance d'observer une minute de silence à la mémoire du Président martyr et de communier en son souvenir, ce qui fut fait pieusement par tous ceux qui étaient là et qui aussitôt après se dispersèrent.

" Le souvenir du Président martyr de la Généralité de Catalogne reste toujours vivant dans les coeurs de ses concitoyens."

L'acte de Perpinyà corregué el risc de veure compromesa la seva tradició d'unitat catalana per la pretensió de fer-lo coincidir amb la presència d'una personalitat política que ha tardat més de deu anys per a descobrir la més important i emotiva manifestació de solidaritat patriòtica, com ho és la que es vé celebrant cada any a Perpinyà.

Iguàlment deplorable és l'abús que el mateix personatge ha comès convertint l'acte dels catalans de Tolosa a la memòria de Companys en un miting polític. En un acte d'aquesta mena, que ha d'ésser tot fervor i germanor, no s'hi poden esbravar les rancúnies de caràcter personal ni entrar en consideracions sobre actituds polítiques de caràcter polèmic. Com tampoc és correcte demanar l'adhesió a l'acte del "Partido Socialista Obrero Español" i de les Institucions republicanes i la basca quan es té la intenció d'alludir barroerament el "Pacte de Paris" (sic) i de Munich en les negociacions dels quals intervingueren elements destacats d'aquell partit i de les referides Institucions.

EL XXVè aniversari...

L'homenatge dels bascos.

En la seva edició del 2 de novembre, O.P.E. donava una extensa biografia del President Companys. Reproduïa el mateix text que el periòdic "Euzko-Deya" publicà el 31 d'octubre del 1945 i en el qual es detallen les etapes del seu calvari. Per la seva part, "Ràdio Euzkadi" dedicà un programa de les seves emissions a recordar el martirologi del President Companys.

Barcelona

Declaració del Comité de Coordinació de les Forces Democràtiques de Catalunya.

El Secretariat del referit Comité ha distribuït als corresponents de premsa estrangera acreditats a Espanya la següent declaració en francès, en ocasió del XXVè aniversari de l'afusellament del President Companys :

El vint-i-cinquè aniversari de l'execució del President del Govern Autònom Català, Honorable LLUIS COMPANYS I JOVER, ha estat commemorat arreu de Catalunya, amb les inevitables limitacions que la clandestinitat exigeix, però amb el fervor que el sacrifici del President Companys mereix.

El 14 d'octubre del 1940, un tribunal militar compost de generals de l'Exèrcit espanyol el condemnava a mort. L'endemà mateix era afusellat en els glacis de Montjuïc, on havia estat empresonat i jutjat.

El delictes invocat per justificar la pena de mort contra el President Companys fou el de no haver-se associat a la revolta que, 4 anys enrera, el mes de juliol del 1936, el mateix Exèrcit que l'havia condemnat havia decidit contra el Govern de la República Espanyola.

La raó profunda d'aquesta comèdia pseudo-legal no és altra que la de que contra qui havia estat portat per la voluntat del poble, democràticament expressada, a la més alta magistratura del país, encarnava als ulls del vencedor el símbol del respecte de la llei i de la llibertat.

Estant exiliat a França, la GESTAPO detingué el President Companys i el lliurà a la policia franquista i d'aquesta anà a l'Exèrcit Espanyol. L'Alemanya hitleriana no considerà necessària cap formalitat d'extradició. Es tracta, doncs, d'un crim més perpetrat pels nazis.

En l'ocasió d'aquest aniversari, el Secretariat del COMITE DE COORDINACIO DE LES FORCES DEMOCRATQUES DE CATALUNYA creu necessari recordar :

- I La fidelitat del nostre poble a la memòria del seu President. Per damunt de totes llurs diferències polítiques,

El Vint-i-cinquè aniversari...

tots el demòcrates catalans reconeixen en LLUIS COM - PANYS un gran patriota , víctima del seu amor per la Pàtria.

II La permanència del sentiment anticatalà que animà la revolta i el règim franquista. Afusellant el seu President, la intenció dels botxins era de decapitar Catalunya.

III La participació de l'Alemanya d'Hitler, no solament en el triomf de les forces franquistes ans també a la repressió que hi succeí.

IV Que el Poble Català, privat circumstancialment de tot organisme representatiu oficialment reconegut, no ha pogut reclamar justícia ni reparació a l'Estat Alemany, malgrat la responsabilitat que li incumbeix per la seva participació a la guerra del 1936-1939 i en la repressió consecutiva.

Reiterem solemnement el nostre dolorós desencís davant la imprensió de les Nacions Unides envers nosaltres.

ENS NEGUEM A ADMETRE ELS TERMINIS DE PRESCRIPCIO ESTABLERTS PER ALS CRIMS NAZIS I ENS RESERVEM, EN NOM DEL POBLE CATALA, EL DRET , UNA VEGADA RECOBRADES LES NOSTRES LLIBERTATS, D'EXIGIR, COM TOTS ELS ALTRES PAISOS VICTIMES DEL NAZISME, QUE ENS SIGUI FETA JUSTICIA I ACORDADA LA REPARACIO DEGUDA.

Barcelona, octubre del 1965.

Barcelona (Corresponsal).- Estan causant viva indignació les "heroicitats" dels "ultras". Irrupció al local on donava una conferència el sacerdot belga Louis Evoly, esbotzament de mobles i tot amanit amb crits de "Viva Cristo Rey". Una altra intervenció en la conferència donada a la Institució cultural del C.I.C.F., amb massiva escomesa contra els mobles. I la policia tan tranquil·la, perquè no tenia "ordres". "La Vanguardia" i "Diario de Barcelona", a pedregats per haver publicat anuncis de les conferències i un anunci a tres columnes agraïnt les "mostres de simpatia i col·laboració rebudes " pel CICF després dels incidents.

- En desembre del 1963, el Sereno municipal de Sallent distribuïa als veïns fulls favorables a una petició al Govern relativa a la utilització de la llengua catalana. L'Ajuntament el destituï, però el sancionat recorregué davant el Contenciós-Administratiu i, ara , aquest ha condemnat aquell municipi a reposar el funcionari amb tots els drets i pagament dels mensuals atrassats. La gent fa molts comentaris sobre el succeït i circulen còpies del Fall, una de les quals adjunto.-MONTSENY

tribuna - 4

En un cable enviat des de Mèxic pel nostre amic Dalmau Costa, se'ns anuncia la trista notícia del traspàs de Roc Boronat, ocorreguda en aquella ciutat el 28 d'octubre. El desaparegut era un nacionalista de tota la vida que, a l'costat de Don Francesc Macià, es donà cos i ànima a la lluita per la llibertat de Catalunya. Prengué part en el complot de Prats de Molló, fou després un dels fundadors i dirigents d'Esquerra Republicana de Catalunya i regidor del darrer ajuntament popular de Barcelona. Figurà popularíssima en els rengles de les joventuts nacionalistes, actuà intensament des de l' "Estat Català" del nostre partit. Després de la guerra civil s'exilià a Mèxic, on persistí en la lluita política i donà la seva generosa col.laboració a les iniciatives de caràcter social i cultural desenrotllades tan patriòticament pels catalans del fidel Mèxic. Excel.lent escriptor dramàtic, escriví un nombre crescut d'obres de teatre, algunes de les quals foren distingides per diferents Jocs Florals de la Llengua Catalana a l'exili i altres importants certàmens.

Roc Boronat era un diligentíssim col.laborador de TRIBUNA en la qual publicà, així mateix, interessants cròniques sobre les activitats catalanes a Mèxic. La seva mort ha causat una profunda tristesa en els nuclis nacionalistes de l'exterior i de l'interior, com en donen testimoni el gran nombre de cartes de condol que està rebent la seva desconhortada vídua. Nosaltres afegim el nostre ben cordial al que la direcció d'Esquerra Republicana de Catalunya ha fet arribar a l'esposa de l'eximí batallador que era Roc Boronat.- TRIBUNA.

- . -

L'ENTERRAMENT.

Mèxic, 30 d'octubre.- Ahir enterràrem l'amic Roc Boronat. L'acte ha constituït una veritable manifestació de respecte i simpatia envers el recent desaparegut. Figuraven en el nombre seguit els seus desolats amics, molts companys de treball del sindicat on pertanyia i ciutadans mexicans de totes les classes socials. En el moment del sepel.li, Francesc Salvat pronuncià una oració fúnebre, de comiat a l'amic, la qual reproduïm :

" Aci descansa ja, un altre germà. I dic germà, expressament perquè era un mot que li abellia molt al nostre Roc Boronat. Ja descansa aquest vell lluitador que, àdhuc generosament, havia ofert la seva vida pels ideals, per a la seva pàtria, en els moments que calia. I és que Roc Boronat era un autèntic idealista, un patriota enèrgic, un home generós.

tribuna - 5

Roc Boronat...

" Benvolgut Roc Boronat, tots et desitgem que reposis en pau . Pau que tens ben guanyada, ben merescuda. Els qui restem, procurarem seguir les teves petjades fermes de patriotisme i de bona conducta. Si tenim, ara, la tristesa d'haver-te perdut per a sempre , tenim però, el conhort de veure com oneja per sobre de la teva tomba, l'honor d'haver estat un ciutadà digne, honorable i que has sabut estimar pregonament als teus i al teu bressol. Tots et diem des de les pregoneses del nostre cor: Roc Boronat, descansa en Pau"

Pedro Granados.

Heus aci els mots de comiat del representant del Sindicat :

" Sr. Boronat... cuanto lamento el no saberme expresar en e l idioma catalán, para hacer más patente el dolor que oprime los sentimientos de todos y cada uno de sus compañeros de labores del "Am bassadeurs". A nombre de ellos quiero darle un adiós que bien quisiera que fuese una plegaria.

" Sr. Boronat... dichoso usted que supo conquistar afectos y amistad... dichoso usted que repartió su caudal de alegría, amor y sinceridad... que supo dar siempre todo lo que habia dentro de su ser... A todo tiempo afluía en usted la palabra amable y muchas veces llena de ternura para todos los que necesitábamos de ese pan maravilloso que sabia dar.

Su recuerdo estará para siempre en nuestro pensamiento. ADIOS pues Sr. Boronat, y permitanos llamarle como siempre lo anhelé, AMIGO. ¡AMIGO BUENO! HASTA LA VISTA GRAN HOMBRE Y AMIGO DILECTO."

- - -

En rebre el nostre amic Sauret el cable de Dalmau Costa notificador del traspàs del gran patriota que era Roc Boronat, s'apressà a comunicar-ho a molts dels grans amics que el desaparegut té tant a l'exili com a Catalunya. De l'emoció i tristesa causada per aquella notícia en donen prova les cartes rebudes pel nostre amic Sauret, alguns extractes de les quals donem seguidament.

Antoni Xirau.

L'ex-Conseller de la Generalitat, el nostre amic Antoni Xirau, escriu : " El traspàs de l'amic i company Roc Boronat m'ha produït una gran pena. Se'n van anant els antics companys! Amb Roc Boronat vàrem treballar hores i hores junts en l'organització del nostre vell Partit. En fórem els primers Secretaris. En el número 10 del Duc de la Victòria hi visquérem diades d'emoció i de treball intens. E.P.D. el bon amic i que el seu exemple de vida honesta, de bon nacionalista, pogués servir també d'exemple a les generacions futures! Què trist és que tingui d'haver mort a l'exili, ell que tant s'estimava Catalunya! "

Roc Boronat...

Ventura Gassol.

L'ex-Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya diu en un telegrama enviat des de Ginebra : " Consternats mort nostre estimat Roc compartim dolor amb tots vosaltres. Tots els seus revivim els moments heroics de la nostra Catalunya i d'aquell Prats de Molló simbòlic, que avui és encara un exemple que suscita en nosaltres els enyors amargs i les més clares esperances."

Dalmau Costa.

Aquest bon amic que ha estat tothora al costat de Roc Boronat descriu l'enterrament i fa estat del seu aclaparament: " Estic completament desfet per aquesta desgràcia. Poques vegades en la meua vida m'havia afectat tan la pèrdua d'un amic. Ell fou un bon amic i un gran patriota. Així, sense pal·liatius de cap mena. Se li ha fet tot el que humanament ha estat possible, però hem estat vençuts."

Miquel Guinart.

"De la barriada veïna del Poble Nou m'arribava el ressó de les activitats catalanistes d'un grup de joves que animaven una entitat i publicaven un periòdic local. No vaig trigar a conèixer-los. Tenien si fa o no fa la meua edat i un d'ells - potser el més dinàmic, a desgrat del seu aspecte calmos i el seu parlar reposat -era en Roc Boronat. El contacte que aleshores iniciàrem, va quedar mantingut al llarg de les quatre o cinc dècades darreres. Certament, va interrompre's durant un extens període en què, absent del país, en Roc vagarejava pels camins de França. No vam saber què hi feia fins el dia que les autoritats franceses detingueren a Prats de Molló la host de combatents que, a les ordres del coronel Macià, es disposava a travessar la frontera? Qui de nosaltres ha oblidat el famós procés que es derivà d'aquell fet i que donà lloc a divulgar internacionalment el plet de Catalunya per la seva llibertat? Entre els encausats, hi havia Roc Boronat.

" Però és després de l'any 1931, amb la formació de l'Esquerra Republicana i la restauració de la Generalitat que l'actuació catalanista de Roc es fa més intensa i que li val una popularitat considerable. Prodigava les conferències, intervé en les campanyes de l'Estatut i electorals i la Federació de Barcelona d'E.R.de C. li confereix un càrrec directiu, en l'exercici del qual ens donà la mesura de les seves aptituds polítiques. No vacillo gens a afirmar que, en una època normal, Boronat hauria estat un digne i competent representant del poble en les nostres corporacions oficials. Va ésser regidor de Barcelona en aquells angoixosos darrers temps de la nostra tragèdia, en què la paralització de la vida municipal era pràcticament absoluta... Així i tot, el nostre amic va

(passa a la pàg.16)

tribuna - 7

Manila, novembre.- FRANCO PERD UN AMIC. Qui ho havia de dir...! Un mes abans de les eleccions les apostes eren, encara, favorables a Macapagal. No en va l'home havia estat fent la "seva" campanya a electoral des de feia més d'un any. Havia utilitzat tots els mitjans que li són possibles a un cap de l'Estat: els avions militars, els "jeeps" de l'exèrcit, la marina de guerra havien estat utilitzats per a transportar-lo a ell mateix i als seus candidats i la seva màquina de propaganda. El propi Macapagal s'havia encarregat de visitar poble per poble, illa per illa, abandonant els seus deures de primer magistrat de la nació en mans dels seus secretaris, per tal d'anar a "estrènyer mans", que és un dels "sports" del poble senzill: l'haver "tocat" la mà del president.

La premsa, la ràdio i la televisió i fins el cinema ens parlen diàriament de l'Incorruptible (una altra de les aficions dels que tenen fusta de dictadors són els noms-adjectivats). Els diners del Central Bank i de les Caixes especials (les de la Seguretat Social, Banc de Reconstrucció, etc.) havien estat generosament repartits - en forma d'emprèstits, és clar! - entre els parents i els amics polítics; les existències d'arròs (que, com ja se sap, és l'aliment nacional) havien sortit dels magatzems públics per a ser repartides entre les famílies pobres, produint-se, així, els mateixos efectes de la compra de vots a base de diners que, de totes maneres, es repartiren a mans plenes...

I malgrat tot, Diosdado Macapagal, l'Incorruptible, el descendent per via directa - segons els seus corifeus, i ell mateix - del rei Filipo de Macedònia i d'Alexandre el Gran, passant pel rei moro de Borneo; l'home providencial, com ja ho diu el seu nom: Diosdado, amb fusta de Caudillo com qualsevol altre, ha perdut les eleccions! Mentre Macapagal aconseguia el 42 per cent del cos electoral, el seu rival, Ferdinand Marcos guanyava el 52 per cent; el cap de la democràcia cristiana, Raúl Manglapus, sols obtenia el 6 %.

EL CARDENAL I EL PRESIDENT. - A l'Arquebisbe de Manila, Cardenal Santos, el tenia preocupat que, en el curs de la darrera legislatura, va quedar bloquejada una llei, ja aprovada pels representants, per la que s'imposava l'ensenyament religiós a les escoles públiques; la pretesa llei no passà de projecte perquè el Senat estava dominat pels amics del president del dit organisme i actual triomfador, Ferdinand Marcos. Aquest home, malgrat ésser catòlic, dona conferències en els temples maçònics de ritual escocès, ha estat recolzat pels seguidors de la Iglésia de Crist (nacional-filipina) i pels protestants de diverses denominacions i els lliurepensadors. Marcos, en resum, no era el sant de la devoció del Cardenal i aquest, des de Roma, on assisteix al Concili, ho posà ben de relleu al publicar una carta pastoral adreçada als catòlics i

Eleccions a Filipines...

recomanant-los la votació a favor de Macapagal. Aquesta nova intromissió de l'Església en els afers de César ha ferit l'esperit liberal del poble filipi i ja s'ha vist el resultat que ha donat. Aneu a saber, ara, si en Macapagal, com a conseqüència del fracàs, es passa als moros, la qual cosa avui no és massa difícil puix que ja n'hi ha un parell de milions!

EL TERCER PARTIT. - L'assaig de crear un tercer partit, el Philippines Progress Party (el PPP que, en anglès es pronuncia pi-pi) amb candidats que, en bona part, han estat alumnes dels PP. Jesuïtes (Manglapus, Manaham, Areneta, etc.) ha fracassat de manera ben manifesta. Els demòcrates cristians no han comptat ni amb el suport dels catòlics malgrat representar aquests el 70 per cent de la població; no han aconseguit cap lloc a les Cambres. Però poden ser un equip de reserva pel dia de demà en el cas que es desintegram el partit de Macapagal, la qual cosa no és massa probable.

Marcos és un liberal, ferm partidari de la democràcia, de l'esperit occidentalista i de la lliure empresa; és un advocat molt distingit i un heroi de la passada guerra contra els japonesos, i es fa càrrec de la direcció de l'Estat a l'edat de 48 anys; ha fet protestes d'arreglar-se en el bàndol anti-comunista, però creu en la necessitat d'una pau negociada al Vietnam i en una revisió dels acords amb els Estats Units.

En quan a les seves opinions respecte l'Espanya franquista no en podem dir res, però no deixa d'ésser un símptoma altament significatiu que tots els falangistes de Filipines - que són la majoria dels interessos creats d'origen hispànic existents en aquest país - votaven a favor de Macapagal i ara diuen que aquest no és un poble preparat per a la Democràcia...

X.X.X.

- - - - -
AMB CONCILI I TOT... Roma, 15 novembre. - Les dificultats que sofreix el monestir benedictí català de Montserrat ja són conegudes, però aquestes han determinat conseqüències radicals. En efecte, en virtut d'una visita apostòlica, un decret ha estat signat pel cardenal Antoniutti, prefecte de la congregació romana dels religiosos, d'acord amb el cardenal Ottaviani, i segons el qual decret ja rebé tots els professors del monestir han estat separats de llur ensenyament de filosofia i teologia. Alguns d'entre ells àdhuc han hagut d'abandonar l'abadia per una llarga temporada. - H.F. de "Le Monde", de Paris, 16-II-1965.

I mentres els Antoniutis i els Ottavianis fan de mongols en el tros de terra catalana que és Montserrat, els "cruzados" de Pérez-Madrigal lliuren descomunal batalla contra un sacerdot belga, sr. L. Evely, i contra aquells que l'inviten a parlar en llenguatge clar al poble. I com que no hi ha victòria sense botí, el conferenciant ha denunciat a la policia la desaparició de 50 mil pts.

tribuna - 9

informacions...informacions...informacions...informacions...informa

Anarquistes i "verticals"

Ja feia temps que es venia parlant a l'exili d'uns continguts que a petició de significats elements anarquistes de Madrid s'havien establert entre ells i representants dels sindicats "verticals". Segons un telegrama de l'A.F.P., del dia 18 de novembre, 6 dies abans s'havia signat un acord destinat a "reforçar l'eficàcia de l'organització sindical (governamental) i a evitar les lluites anteriors". Segons aquest acord no hi hauria d'haver més que una sola central sindical obrera i, aquesta, obligatòria. Els sindicats seran (?) independents del govern i del "Movimiento". I, finalment, el dret de vaga serà (sic i resic) reconegut". Els anarquistes que han signat el singular "abrazo de Vergara" revolucionari mereixen el dret de portar un ciri i un lliri, puix que ja voldrem veure com seran possibles les vagues en un règim subjecte als dictats de tota mena de grups de pressió i de què serà feta la independència entre el sindicat i els falangistes i el govern. L'operació només beneficiarà al règim puix que es podrà valer de l'abraçada entre "revolucionarios" per a poder continuar assistint a les reunions del "Bureau International du Travail" de Ginebra i fer valer com a element de propaganda la liberalització del règim. Elements governamentals i viatjants del règim han anat provant les maneres que podrien portar un cop mortal a l'oposició. Unes vegades han obert portes als trànsfugues i altres han ofert a persones exiliades a França la possibilitat de crear a l'interior el partit que els plagués... i sense preocupar-se per cap despesa. Allà on els franquistes han obert un forat per a minar la defensa no és en el camp polític, sino en el sector eminentment revolucionari : el sindicalisme llibertari. Costa de creure, però és així.

La premsa sindical exiliada, de França, ha informat detalladament sobre el succeït : uns cenetistes ben coneguts residents a Madrid es presentaren davant el director del "Instituto de Estudios sindicales, sociales y cooperativos" de Madrid, el professor Muñoz Alonso, per a proposar-li la discussió entre ells i dirigents "verticalistes" d'un plan tendint a la transformació de l'organització sindical del règim franquista. Muñoz Alonso prometé consultar a les altures, la qual cosa s'emportà un mes i mig. Els féu saber que ja havien estat designats 12 "verticals" per a entrar en relacions amb 12 "confederales". Aquests ho feren saber immediatament a les "Regionales" amb gran profusió de detalls de caràcter emotius com és ara que el projecte havia estat acollit amb simpatia per Solís, per Muñoz Grandes i, per què no? pel propi Caudillo. Que des d'aquell moment podien recórrer a un número de telèfon reservat per si algú els molestava i que tant la policia com els consuls estaven previnguts per a presservar la llibertat de moviment dels que haurien d'entrar en funcions verticalo-confederales.

tribuna - 10

Informacions...

Els confederals de Madrid, però, feren saber que no anirien endavant sense el consell favorable "de l'exili". La consulta feta per aquells a tres o quatre destacats elements cenetistes no donà el resultat que potser, potser? creien obtenir i malgrat la negativa es diu ara que el conveni ha estat signat el 12 de novembre a Madrid. Els sindicats pertanyents a la U.G.T. s'han refusat, enèrgicament, a facilitar una operació que només tindrà per objecte obstaculitzar els veritables mòbils de la classe obrera. La U.G.T., des de l'exili, ha denunciat la maniobra i l'ha rebutjada. A.S.O. diu en una nota clandestina distribuïda a Madrid: "l'únic camí eficaç de l'acció sindical no és les negociacions amb els homes polítics de dreta. És als tallers i fàbriques on cal organitzar els treballadors i ajudar-los en la lluita diària." Per la seva part, la C.N.T. declara: "... en nombre de la organización que representamos expresamos pública y orgánicamente nuestro absoluto repudio hacia quienes participaron a ese contubernio, considerándolo una traición a los principios éticos de la C.N.T. y a los intereses supremos de la clase obrera, del Pueblo y del anti-fascismo español".

Les eleccions universitàries.

Garcia Valdecasas, rector de la Universitat de Barcelona féu a començaments d'aquest mes una crida pública als estudiants perquè acudissin a les eleccions sindicals "oficials", és a dir, les que s'avenen al decret que el Govern fabricà per a "donar satisfacció" a tots els que no són estudiants democràtics. Els delegats elegits a Barcelona, així com els seus col·legues de Madrid, han rebutjat el principi d'aquestes eleccions i el rector ha fet pública una nota que tracta d'intimidat les famílies a base de represàlies. "Reina un cert descontentament al si de la universitat de Barcelona. En reprendre els cursos, alguns professors han explicat als seus deixebles per què han decidit no abandonar les seves càtedres tot i les sancions governamentals contra cinc professors. Entre les excuses donades figuren: Els professors no han dimitit per mostrar que la universitat es nega a inclinar-se davant dels poders públics; mentre el govern no els expulsi, aquests professors continuaran al costat dels estudiants per tal de sostenir llurs justes reivindicacions. El malestar s'ha exacerbat encara més per l'exclusió del professor Sacristan, de Lògica matemàtica. Un important grup de professors ha demanat explicacions i l'ex-encefàlic Garcia Valdecasas ha contestat: "La meua consciència no em permet abandonar els estudiants a un professor marxista i és per això que he rebutjat el seu nomenament."

A Madrid s'han produït manifestacions de protesta dintre de la Facultat de Filosofia i Lletres. Han estat proferits crits de "llibertat sindical" i "eleccions lliures" en el moment d'ésser posats a la disposició dels delegats oficials els locals que ocupaven precedentment llurs associacions representatives. Segons els manifestants, les eleccions "oficials" han estat marcades per un nombre

tribuna - II

Informacions...

molt elevat d'abstencions i de vots en blanc, de tal manera que els nous delegats no representen més que el 15 per cent d'estu- diants. Les informacions parcials rebudes a Madrid indiquen que les eleccions a Barcelona, Valladolid i Bilbao han estat molt poc con- corregudes i moltes paperetes ^{eren} en blanc.

- Amb motiu de la represa dels cursos universitaris a Itàlia, uns 300 professors han adreçat un telegrama de protesta al govern de Madrid per l'expulsió dels cinc professors universalment coneguts.

- 207 professors holandesos han tramés una declaració al Ministre espanyol d'Instrucció Pública en la qual expressen la inquietud i l'alarma que els causa l'expulsió dels professors espanyols.

"La Continuación".

Llegim a Ibèrica (de Nova York), Telmo Lorenzo, des de Madrid :
"Pero una política, por dura que sea, no se hace tan sólo con ex- pulsiones de catedráticos, procesos políticos y actividad de censo- res. En el seno del Gobierno se prepara la "continuación del Movim- iento". Segun noticias procedentes de fuente fidedigna, el refe- rendum del que hemos hablado varias veces, y para el que se ha elab- orado el nuevo censo electoral, será anunciado por el Caudillo mis- mo al acabar el año, bien en su habitual discurso radiofónico o bien aprovechando una sesión de Cortes. Como es sabido, lo más im- portante del referendum será el decir si o no a una proposición de separación de la función de Jefe del Estado y de la de Jefe de Go- bierno, siendo posible que también contenga el texto propuesto el procedimiento de designación del Jefe del Gobierno.

" Se dice igualmente que el referendum tendria lugar en febre- ro o marzo, después de lo cual se iniciaría la operación encamina- da a preparar el acceso al trono del principe Juan Carlos. En todo eso hay muchas cosas oscuras, y hay quienes creen en una etapa in- termedia - Franco sigue y designa un Jefe de Gobierno, que se pre- senta en Cortes - que serviría de rodaje a esa curiosa Monarquía dentro de "los principios del Movimiento". No obstante, una etapa de hecho transitoria, aun sin llevar ese nombre, polarizaría a las fuerzas del régimen en "fieles y vieja guardia" por un lado y "li- beralizantes" por otro. De hecho la polarización comienza ya, y el equipo Motrico-Garrigues estima que el año 1966 puede ser el que la lleve por la senda del poder."

El "Continuismo" de López Rodó.

Especulant sobre les intencions que pugui tenir López Rodó, Dio- nísio Ridruejo fa estat des de "Mañana", Paris, (octubre) d'una con- versa que tingué amb ell en 1957 i en la qual considerava aquell o- pusdeista la imminència de la posta en marxa del seu plan: A) La im- mediata proclamació de la Monarquia amb Franco com a Regent. B) La tribuna 12

...

Informaciones...

immediata proclamació del príncep Juan Carlos com a Rei d'Espanya amb ple dret, el qual es faria automàticament efectiu al complir - se la seva majoria d'edat, restant aleshores Franco a la reserva. C) El encara més immediat desdoblament de l'Executiu mitjançant la designació d'un Primer Ministre, líder de l'equip, el qual ho seria per un temps determinat, inaugurant-se, així, una rotació d'equips responsabilitzats, i gràcies al qual la peça superior i moderadora - la "Jefatura" de l'Estat - no sofriria major desgastament...

"...El plan del continuismo puro - observa Ridruejo - la solución pura de Gabinete, sólo cuenta con un dato a su favor: el de la fuerza inercial de las situaciones de hecho, especialmente si el hecho ha cristalizado como coronación de una experiencia trágica y ha dispuesto durante largo tiempo de fuerzas de coacción duras y activas, capaces de atomizar la sociedad civil en todas sus dimensiones. Si a esto se le añade una cierta expansión del bienestar - aunque mal repartido - el peso de la inercia tiende a agravarse. Sin embargo, no sería prudente que los continuistas se hicieran demasiadas ilusiones. La fuerza inercial de una situación de hecho tiene su límite de duración que corresponde a la cantidad de renovación social que el tiempo, vegetativamente, produce y las situaciones más generalizadas en el mundo orientan y estimulan. También tiene límite la pasividad, tanto más si ésta ha sido impuesta de un modo traumático y por presión coactiva y no por un proceso espontáneo de conformación y conformidad como el que se registra en sociedades con nivel de satisfacción muy alto y generalizado. La pasividad entre nosotros no incluye ni la simpatía ni el acuerdo. Grupos completos como el obrero o el intelectual se resienten cotidianamente de su situación y los sectores más dinámicos de la propia burguesía no se sienten expresados por la estrechez de horizontes de la que se les ha creado.

" Eludir el minuto de solución de continuidad de que antes hablabamos es, por otra parte, ilusorio. Un camino de titularidad, a la salida de un poder personalizado, es siempre un cambio decisivo. Lo que unia ya no une. Lo que amenazaba ya no es tan de temer. No hace falta mucha imaginación para pensar el grado de disensión en que estarían las mismas fuerzas que el Régimen tuvo a su servicio cuando la referencia Franco - que aún los une porque es la referencia a su propio pasado - se sustituya por la referencia Rey: un rey acunado en el Sistema, inexperto, falto de partidarios genuinos y rodeado de tecnócratas sin arraigo...

- Defuncions : Ha mort a Mèxic l'ex-diputat a Corts i ex-regidor popular de Barcelona Amadeu Aragay. Militava a E.R.de C. Els amics de Perpinyà ens fan saber la trista notícia del traspàs de J. Queralt, el conegut editor dels popularíssims volums "A tot Vent", "Proa", etc. R.E.P. ambdós exiliats i constants lluitadors.

MISSATGES QUE VAN I VENEN

Ja feia molt temps que un company de l'interior m'havia malparlat del "Missatge" que un "honorable" d'ací havia enviat a un "honorable" d'aigües llunyanes per a que aquest fes de destinatari i postis, del "Don Tancredo" que inicia la cursa de còpies divulgades amb la patriòtica intenció de demostrar que Catalunya està infectada d'autòctons que se les pensen totes per a perdre-la.

Per a ésser-vos franc, un servidor havia anat fent el desentès cada vegada que algú em proposava la lectura del "Missatge", perquè l'amic de l'interior me n'havia llevat les ganes dient-me: "Els que aci l'han llegit són unànimes a qualificar el "patrocol" d'obra demencial. Els destinataris han dit, sense excepció, "aquest home no curarà mai", i llestos." Però arribat Tot Sants, i amb ell la castanyada familiar, heus aci que baixa de París el meu cunyat, l'entremaliat "barberet", treu un plec de papers de la seva vanitosa cartera de ministre i em coacciona sense embuts: "Si jo que no sóc periodista m'he empassat el "Missatge", tu que ets de "l'ofici" no tens excusa per a no llegir-lo, mal et faci agafar la filoxera!"

El feixuc document quedà mig oblidat en un recó, fins que la Rosa, de mena encuriosida, em confessà dies després que l'havia llegit d'un ull, l'altre a la paella, i que a l'acabar - era tot tan "mano negra"-tenia la sensació que una colla de borinots s'havien triat el seu cap per a fer-hi junta general. Encara que un servidor no estic gens pels mots "croisés" ni pels tripijocs dels "agents secrets", vaig dir a la meua companya que m'imposava la "corvée" de llegir-lo. La Rosa somgué el cap en senyal desaprovatori, perquè des de que la gran premsa internacional va plena de reis i presidents i generals que fan cap a la clínica tot col·lapsats, es preocupa molt per la meua salut fins arribar a desaconsellar-me el vi i d'anar al cinema, no fos cas que a l'ull de poll que m'ha sortit al dit gros li donés per encavallar la meua rellotgeria i m'engués sense miraments al cementiri.

Totes les precaucions preses, he pogut arribar al final d'aquell recull d'històries de "lladres i serenos" que és el "Missatge". Confesso que no em veig amb cor de fer-vos-en una recensió, perquè més que no pas de prosa arreglerada, sense cap sintaxi, resulta un veritable laberint on el mateix Déu Nostre Senyor s'hi perdria; però m'esforçaré fent-vos cinc sous antics d'una d'aquelles històries puix que, per haver-la viscuda en persona, m'és fàcil desentranyar el misteri, que només ho és en la imaginació del fabricant de missatges i per aquells que sempre es troben predisposats a deixar-se engalipar entre una sardana i "L'Emigrant".

...

Des del meu angle...

Segons l'autor del document, contestant a uns estrangers que demanaven a Fraga Iribarne per què no s'autoritzaven els Jocs Florals a Catalunya, el ministre de Franco hauria contestat "que no hi havia res que s'hi oposés, doncs (respectem la gramàtica del pro-sista!) el Govern espanyol considerava que els Jocs Florals actualment, ja no representaven cap perill per la unitat espanyola". I el nostre cronista nacional en dedueix tranquil·lament: "Aquesta declaració fou feta el mes d'octubre, és a dir, després d'haver-se celebrat els Jocs de Perpinyà." CATALANS - traduïm - els moderns botiflers no són altres que els organitzadors d'aquella Gaia Festa!

Però si jo hi era l'any 1964 a Perpinyà! I com que no vaig en trellucar-hi res que pogués servir els desitjos "unitaris" de Fraga Iribarne n'he de treure la conclusió que, una de dues, o jo hi vaig fer d'ase "sous-développé" o el "cabo" del document interpreta el SUCCEIT, els fets, amb una barra que és un menyspreu desorbitat i indecent per als catalans que el llegeixin.

Ja m'estranyà la primera espècie que el mateix personatge llençà contra els Jocs Florals de Perpinyà puix que assegurava que havien estat tripotejats pels del "Pacte de París", i encara esperem les explicacions que ens en havia de donar en un "Llibre Blanc"; però ara hi ha un canvi de rosca policiaca puix que escriu que foren certs elements de l'Omnium Cultural els que tingueren cura de que aquells no tinguessin "la significació que sempre havien tingut i per altra banda que les ressonàncies franquistes no hi manquessin, COM DISSORTADAMENT VAREN ACONSEGUIR-HO". I un servidor us diu ben alt, clar i català, que aquesta mateixa calúnnia és aplicable a TOTS ELS JOCS FLORALS DE L'EXILI, puix que els de Perpinyà, i és fàcil demostrar-ho, foren organitzats i celebrats EXACTAMENT COM TOTS ELS SEUS PRECEDENTS.

Segons el dibuixant del "Missatge", és gràcies al comportament, bon minyó i espanyolista, dels floralistes rossellonesos si el ministre franquista s'avé - diu - a permetre la Gaia Festa a Barcelona, en el cas que li ho demanin. Veiem-ho per peces menudes, mitjançant unes quantes preguntes:

? Acceptarà Fraga Iribarne que en el Comité d'Honor, al Jurat i a la Comissió Organitzadora hi figurin els catalans, intel·lectuals o polítics, que es vulgui, sense cap veto ni afegidura governamental? Acceptarà que tots els treballs hauran s'ésser escrits, exclusivament en llengua catalana? ?Acceptarà que hi hagi un premi PRE-SIDENT COMPANYS i tots els que els donadors desitgin? Acceptarà que sigui solament la bandera catalana que presideixi la festa? Acceptarà que "Els Segadors" cloguin la Festa i que ningú no serà perseguit pels aplaudiments que els facin repetir? Acceptarà que cap autoritat franquista presideixi la Festa? Acceptarà que s'hi puguin pronunciar parlaments com els de Pere Cerdà, Pau Casals, Scannu, Batista Roca, Guinart, etc.etc.?

tribuna - 15

...

Des del meu angle...

Les precedents preguntes segueixen al peu de la lletra tot el succeït a la festa literària de Perpinyà; però l'"honorable" d'acció - avall que fa baixada! - interpreta la mateixa festa com una manifestació "amb ressonàncies franquistes", hi veu com una penyorra que es pot fer valer davant de Franco a favor d'uns Jocs Florals a l'interior. Segons el desbridat autor del "Missatge", la festa patriòtica del Palau dels Reis de Mallorca no és altra cosa que una simple còpia d'aquella moixiganga que cada any té lloc a la Plaça de la Llana de Barcelona! Francament, aquest home es f... del poble, com diríem a casa nostra.

Records als companys i a les companyes

IGNASI.

" Plantear problemas como el de la Autonomía de los pueblos de España, el plantear problemas como el de la futura federación, ES PERDER EL TIEMPO y además en España nadie querrá pactar con aquellos partidos que pongan ESTAS CUESTIONES PREVIAS." (Paris, 1953, en un acte organitzat pel P.S.O.E.)

" Carrasco i Formiguera, Carles Rahola, Peiró, cardenal Vidal i Barraquer, etc. ¿uè farien en el moment present? NO FIRMARIEN CAP PACTE DE PARIS NI DE MUNICH!" (En el miting electoral de Toulouse, octubre 1965)

! I encara diran que aquest infatigable "segador" no és gens constant en matèria d'opinions i que les seves "pensades" són un model acabat d'inconsciència ! Si és un clàssic!!

Roc Boronat (vé de la pàgina 7)

trobar la manera de portar a cap una obra d'assistència a l'Agrupació de Cecs, els benifets de la qual és molt possible que hagin perdurat. La mort ens l'ha pres! Tots els seus amics sentim profundament el buit que deixa, entorn nostre, l'home que podia ésser encara tan útil a Catalunya. La seva tomba, no hi fa res que sigui tan lluny de la Pàtria, serà - com les de tots els autèntics patriotes catalans - una altra de les "tombes flamejants" que van inspirar a Ventura Gassol la seva famosa poesia. - Miquel GUINART

ALS NOSTRES AMICS : Per manca d'espai ajornem per a la vinent edició la llista que teniem preparada dels amics que han tingut bona memòria per ajudar la publicació de TRIBUNA. Tor-nem a advertir als nostres lectors que els mandats han d'ésser adreçats directament a l'Administració (15 frs. anuals)

Joseph FALGUERA - C.C.P. Paris 17.370-OI
5, rue Marcel-Sembat - 78 HOUILLES

Le Directeur : Josep SANS

tribuna - 16

Paris.